

อนุสัญญา
ระหว่าง
ราชอาณาจักรไทย
กับ
ประเทศแคนาดา
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศแคนาดา

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการ
รัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

บทที่ ๑

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ ๑

ขอบข่ายส่วนบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ ๒

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

๑- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับกับจัดเก็บ ในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ
โดยไม่ว่าถึงถึงวิธีการ เรียกเก็บ

๒. ภาษีที่พึงปวงที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือน จ่ายโดยวิสาหกิจ ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีที่เก็บจากเงินได้

๓. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญาจะใช้บังคับ โดยเฉพาะ ได้แก่

(ก) ในกรณีประเทศแคนาดา

- ภาษีเงินได้บังคับจัดเก็บโดยรัฐบาลแคนาดา

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีแคนาดา")

(ข) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ

- ภาษีเงินได้พิเศษ

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

๔. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับกับภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ เป็นการเพิ่มเติม หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน รัฐผู้ทำสัญญาระหว่างกันและกันควรถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

บทที่ ๒

บทนิยาม

ข้อ ๓

บทนิยามทั่วไป

๑. ในอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

(ก) (๑) คำว่า "ประเทศแคนาดา" เมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตของประเทศแคนาดา รวมทั้งพื้นที่ใดที่อยู่นอกทะเลอาณาเขตของประเทศแคนาดา ซึ่งตามกฎหมายของประเทศแคนาดา และตามกฎหมายระหว่างประเทศเป็นพื้นที่ซึ่งประเทศแคนาดาอาจใช้สิทธิในลุ่มน้ำที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้พื้นท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่นั้น ๆ ได้

- (๒) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่ใดซึ่ง
ประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและ
ตามกฎหมายระหว่างประเทศได้กำหนดไว้ หรืออาจกำหนดในเวลาต่อไป
ให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิได้ในส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล
และดินใต้พื้นท้องทะเล และทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเลและดินใต้
พื้นท้องทะเล
- (ข) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศไทย
หรือประเทศแคนาดาแล้วแต่บริบทจะกำหนด
- (ค) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา กองมรดก บริษัท บริษัท ห้างหุ้นส่วนและคณะ
บุคคลอื่นใด
- (ง) คำว่า "บริษัท" หมายถึง บรรษัท นิติบุคคล หรือหน่วยซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความ
มุ่งประสงค์ในทางภาษี
- (จ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง"
หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่
ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ
- (ฉ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง
- (๑) ในกรณีของประเทศแคนาดา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับ
มอบอำนาจ
- (๒) ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับ
มอบอำนาจ
- (ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีแคนาดาหรือภาษีไทยตามที่บริบทจะกำหนด
- (ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง
- (๑) บุคคลธรรมดาที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง
- (๒) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนและสมาคมที่ได้รับสถานภาพ เช่นนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับ
อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(๗) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือเคเบิลทะเล หรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณี ที่การเดินทางนั้นมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อขนส่งผู้โดยสาร หรือสินค้าระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

๒. ในการใช้บังคับอนุสัญญาโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดที่มีใ้ตีความไว้ในอนุสัญญาจะมีความหมาย ความกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น เกี่ยวกับภาษีที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ ๔

ผู้มีถิ่นที่อยู่

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่จะต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานจัดการ สถานจดทะเบียนบริษัท หรือโดยเกณฑ์อื่นใด ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

๒. ในกรณีที่ได้โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลธรรมดาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญา ทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมี ที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและ ทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคล ธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาที่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีอยู่ในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่า เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

๓. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบริษัทดังกล่าวดังนี้

- (ก) ให้ถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนเป็นสมาชิก
- (ข) ถ้ามิได้เป็นสมาชิกของรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งตนมีสถานจัดการใหญ่ตั้งอยู่

๔. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค ๑ บุคคลนอกเหนือจากบุคคลธรรมดาหรือบริษัท เป็นผู้ มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาพยายามแก้ไขปัญหา และกำหนด แนวทางปฏิบัติที่จะใช้ข้อสัญญากับบุคคลเช่นว่านั้นโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ ๕

สถานประกอบการถาวร

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจ ประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงแต่บางส่วน

๒. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะรวมถึงโดยเฉพาะ

- (ก) สถานจัดการ
- (ข) สาขา
- (ค) สำนักงาน
- (ง) โรงงาน
- (จ) โรงช่าง
- (ฉ) คลังสินค้าในสถานที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษา สำหรับบุคคลอื่น และ
- (ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือแหล่งอุตสาหกรรมชาติอื่นใด

๓. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงต่อไปด้วย

- (ก) ที่ดินก่อสร้างหรือโครงการก่อสร้าง หรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมการควบคุมตรวจตราที่เกี่ยวข้อง และ
- (ข) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษา โดยวิสาหกิจผ่านลูกจ้าง หรือบุคคลอื่น สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่ดิน โครงการหรือกิจกรรมเช่นว่านั้นจะมีอยู่ในระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลา รวมกันแล้วมากกว่าหกเดือนภายในระยะเวลาสิบสองเดือน

๔. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

- (ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือจัดแสดง
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมใด ๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือการสนับสนุนสำหรับวิสาหกิจนั้น
- (ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อดำเนินกิจกรรมดังกล่าวในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) รวมกันอันใดอันหนึ่ง โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมทั้งหมดอันมีผลจากการรวมกันดังกล่าวของสถานธุรกิจประจำนั้น มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือการสนับสนุน

๕. บุคคลใด (นอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค ๖) กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรก ถ้า

- (ก) บุคคลนั้นมิใช่และใช้อย่างเป็นปกติวิสัย ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอำนาจในการทำสัญญา ในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะ เพียงกิจกรรมที่กล่าวไว้ในวรรค ๔ ซึ่งหากคำดำเนินการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำใดแล้ว จะไม่ทำให้สถานธุรกิจประจำมี เป็นสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น
- (ข) บุคคลนั้นเก็บรักษาในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมูลภัณฑ์หรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ และคำดำเนินการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าจากมูลภัณฑ์ดังกล่าว ในนามของวิสาหกิจนั้น เป็นประจำ ให้แก่ผู้สั่งซื้อ หรือ
- (ค) บุคคลนั้นจัดหาได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกอย่างเป็นปกติวิสัยซึ่งใบสั่งซื้อทั้งหมด หรือเกือบ ทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นซึ่งอยู่ในความควบคุมของ วิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

๖. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะไม่มีชื่อว่ามีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มี สถานภาพเป็นอิสระ หรือเพียงเพราะได้มีการเก็บรักษาในอีกรัฐหนึ่งซึ่งมูลภัณฑ์ของไว้กับตัวแทนที่มีสถานภาพ เป็นอิสระ และตัวแทนนั้นคำดำเนินการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้าจากมูลภัณฑ์ดังกล่าว โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเหล่านั้น กระทำการตามทางขึ้นเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้จะไม่ถือว่าตัวแทนเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพ เป็นอิสระ ถ้ากระทำการเป็นตัวแทนโดยเฉพาะหรือเกือบโดยเฉพาะเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและ วิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้นและคำ ภารกิจกรรม ใด ๆ ที่ได้กล่าวไว้ในวรรค ๔

๗. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ใน ความควบคุมของบริษัทซึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่ง (ไม่ว่า จะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใด เป็นสถานประกอบการถาวรของ อีกบริษัทหนึ่ง

บทที่ ๓

การเก็บภาษีจากเงินได้

ข้อ ๖

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

๑. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จาก

เกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะมีความหมายตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใด ให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ บุคคลและเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับกับบุคคลของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในขุมแร่ แหล่ง และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน จะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะใช้บังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น และกำไรจากการจำหน่ายโอนทรัพย์สิน เช่นว่านั้น

๔. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๓ จะใช้บังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ ๗

กำไรจากธุรกิจ

๑. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบหรือได้ประกอบธุรกิจดังกล่าวข้างต้นกำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น

๒. ภายใต้บังคับบทบัญญัติของวรรค ๓ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากซึ่งประกอบกิจการ เช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะ เช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และคิดต่ออย่างเป็นอิสระโดยสิ้นเชิงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวร

๓. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งสถานประกอบการถาวรนั้นของวิสาหกิจ (นอกเหนือไปจากค่าใช้จ่ายซึ่งจะหักมิได้ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจที่แยกต่างหาก) รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปซึ่งมีขึ้น

เพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว ไม่ว่าจะมิชึนในรัฐที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น โดยมีเงื่อนไขว่า
ค่าใช้จ่ายเหล่านั้นเกี่ยวพันโดยตรงหรือจัดสรรอย่างสมเหตุผลแก่การดำเนินการของสถานประกอบการถาวร

๔. มิให้ถือว่ากำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวร
นั้นซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

๕. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อน ๆ กำไรที่จะถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรจะกำหนด
โดยวิธีเดียวกันดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

๖. ในกรณีที่ทำรวมถึงรายการเงินได้ ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่น ๆ แห่งอนุสัญญาฯ ในกรณีนั้น
บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นจะไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติแห่งข้อนี้

ข้อ ๘

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

๑. เงินได้หรือกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศตามใน
การจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เท่านั้น

๒. เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐ
ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่จะลดภาษีที่บังคับจัดเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งลงเป็น
จำนวนเท่ากับร้อยละ ๕๐ ของภาษีที่บังคับจัดเก็บ

๓. บทบัญญัติของวรรค ๑ และวรรค ๒ จะใช้บังคับกับเงินได้หรือกำไรที่กล่าวถึงในวรรคก่อน ๆ
ด้วยซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการเข้าร่วมกลุ่มหรือธุรกิจร่วม

ข้อ ๙

วิสาหกิจในเคือเดียวกัน

๑. ในกรณีนี้

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ ควบคุม
หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกัน เข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อม ในการจัดการ ควบคุมหรือร่วมทุน ของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในกรณีหนึ่งกรณีใดที่ได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสอง ในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ในกรณีนั้นกว่าไรใด ๆ ซึ่งควรจะมิแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้นแล้วได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้า เป็นกว่าไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

๒. ในกรณีที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรวมไว้ซึ่งกว่าไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ได้เสียภาษีไว้แล้วในอีกรัฐหนึ่งนั้น เข้าเป็นกว่าไรของวิสาหกิจแห่งรัฐของตนและจัดเก็บภาษีจากยอกกว่าไร เช่นว่านั้น และกว่าไรที่ได้รวมไว้เป็นกว่าไรซึ่งจะมีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าหากว่าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขซึ่งมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกว่าไรเหล่านั้นให้เหมาะสม ในการกำหนดปรับปรุง เช่นว่านั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งสนธิสัญญานี้ด้วยตามควร

๓. รัฐผู้ทำสัญญาจะไม่เปลี่ยนแปลงกว่าไรของวิสาหกิจในสภาวะการณที่ได้กล่าวถึงในวรรค ๑ หลังจากการสิ้นสุดเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายของรัฐนั้น และในกรณีใดก็ตาม หลังจากหกปี นับจากวันสิ้นปีที่กว่าไรซึ่งจะถูกเปลี่ยนแปลงนั้นได้เกิดขึ้นแก่วิสาหกิจของรัฐนั้น

๔. บทบัญญัติในวรรค ๒ และ ๓ ไม่ใช้บังคับกับกรณีการฉ้อโกง การไม่ชำระหนี้โดยจงใจหรือการฉ้อฉลรวมทั้งกรณีที่วิสาหกิจมิได้ยื่นแบบแสดงรายการ ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในกฎหมายของรัฐที่วิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ ๑๑

เงินปันผล

๑. เงินปันผลที่บริษัทซึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดา จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่ง เป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผล อาจเก็บภาษีในประเทศแคนาดาตามกฎหมายของประเทศแคนาดา แต่ภาษีที่เก็บจะไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของเงินปันผลทั้งสิ้น บทบัญญัติในวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่ออากรเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกว่าไรที่ใช้จ่ายเป็นเงินปันผลนั้น

๓. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นอยู่ในประเทศไทยจ่ายให้แก่ผู้ถือหุ้นที่อยู่ในประเทศแคนาดา ซึ่งเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผล อาจเก็บภาษีได้ในประเทศไทยตามกฎหมายของประเทศไทย แต่ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัท ไม่รวมหักหุ้นส่วน ที่ถือหุ้นโดยตรงอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ ของทุนของบริษัทไทย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ ๑๕ ของเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทไทยผู้จ่ายเงินปันผลดำเนินการอุตสาหกรรม

(ข) ร้อยละ ๒๐ ของเงินปันผลทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ ทั้งปวง

บทบัญญัติในวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่ใช้จ่ายเป็นเงินปันผลนั้น

๔. คำว่า "เงินปันผล" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นของผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิเรียกร้องหนี้ อันมีส่วนในผลกำไร รวมทั้งเงินได้ที่อยู่ภายใต้การบังคับจัดเก็บภาษี เช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งสรร เป็นผู้ถือหุ้นที่อยู่

๕. คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" ดังที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง

(ก) กิจการใด ๆ ซึ่งประกอบ

- (๑) การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรรูป
- (๒) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
- (๓) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังงานจากน้ำ ก๊าซ หรือการส่งน้ำ หรือ
- (๔) การเกษตร การป่าไม้ การประมง และการทำไร่ทำสวน และ

(ข) กิจการอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนทางอุตสาหกรรม และ

(ค) กิจการอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทย อาจประกาศให้เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

๖. บทบัญญัติของวรรค ๑, ๒ และ ๓ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผล ซึ่งเป็นผู้ถือหุ้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้ถือหุ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบบริการส่วนบุคคลอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีก รัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้น เกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ เช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๗ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๗. ในกรณีที่บริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับกับภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบทว่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตราบทว่าการถือหุ้นในส่วนของเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยกำไร หรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

๘. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในอนุสัญญา

- (ก) บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยและมีสถานประกอบการถาวรในประเทศแคนาดา ตามบทบัญญัติของกฎหมายแคนาดา ยังกงต้องเสียภาษีเพิ่มเพิ่มเติมที่เก็บจากบริษัทนอกเหนือไปจากบรรษัทแคนาดา แต่อัตราภาษีเช่นว่านั้นต้องไม่เกินกว่าร้อยละ ๑๕
- (ข) บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดาและมีสถานประกอบการถาวรในประเทศไทย ยังกงต้องเสียภาษีในการส่งกำไรออกจากประเทศไทยตามบทบัญญัติของกฎหมายไทย แต่อัตราภาษีเช่นว่านั้นจะต้องไม่เกินร้อยละ ๒๕

ข้อ ๑๑

ดอกเบี้ย

๑. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. อย่างไรก็ตาม อาจเก็บภาษีจากดอกเบี้ยเช่นว่านั้นได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์ในดอกเบี้ยนั้น ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

- (ก) ถ้ารัฐนั้นเป็นประเทศแคนาดา ร้อยละ ๑๕ ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น
- (ข) ถ้ารัฐนั้นเป็นประเทศไทย
 - (๑) ร้อยละ ๑๐ ของดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) และ
 - (๒) ร้อยละ ๒๕ ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นในกรณีอื่น ๆ ทั้งปวง

๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของวรรค ๒ คอกเบี้ยซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"

(ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและให้รวมถึง

- (๑) ธนาคารแห่งประเทศไทย
- (๒) ส่วนราชการและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
- (๓) สถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีทุนทั้งสิ้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย ส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้ระบุและตกลงกันไว้ในสาสน์ที่แลกเปลี่ยนกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญา

(ข) ในกรณีของประเทศแคนาดา หมายถึง รัฐบาลของประเทศแคนาดา และให้รวมถึง

- (๑) ธนาคารแห่งประเทศแคนาดา
- (๒) ส่วนราชการและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
- (๓) บรรษัทพัฒนาการส่งออกแห่งประเทศแคนาดา

๔. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องที่ทุกชนิดไม่ว่าจะมีลักษณะกันจำนวนหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้ รวมทั้งค่าพรีเมียมและรางวัลอันติดพันอยู่กับหลักทรัพย์ พันธบัตร หรือหุ้นกู้ เช่นว่านั้น และเงินได้ซึ่งจะถูกจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากภาษีที่ผู้มีคามกฎหมายของรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม คำว่า "ดอกเบี้ย" จะไม่รวมถึงเงินได้ตามข้อ ๑๐

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑ และ ๒ จะไม่ใช้บังคับถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์ในดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องที่ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายนั้นเกี่ยวข้องกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ให้ใช้บทบัญญัติ ข้อ ๗ หรือ ข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. จะถือว่าดอกเบี้ยเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อน

ให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ
ดอกเบี้ย เช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายกับผู้เป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์ หรือ
ระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ย
แล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้เป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์ หากไม่มีความ
สัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระ
จะคงถูกเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย
ตามควร

ข้อ ๑๒

คำสิทธิ

๑. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจ
เก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
๒. อย่างไรก็ตาม อาจเก็บภาษีคำสิทธิ เช่นว่านั้นได้ด้วยในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและ
ตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับ เป็น เจ้าของผู้รับประโยชน์คำสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บนั้นต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕
ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค ๒ คำสิทธิประเภทคำสิทธิพิเศษและการจ่ายอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน
ในส่วนที่เกี่ยวกับการผลิตหรือการถอดแบบวรรณกรรม ละคร ดนตรี หรืองานศิลปะ (แต่ไม่รวมถึงคำสิทธิที่เกิด
จากฟิล์มภาพยนตร์หรืองานบนแผ่นฟิล์มหรือวีดิโอเทปที่ใช้กับโทรทัศน์) ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่าย
ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่คำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น
 แต่ถ้าผู้รับเป็น เจ้าของผู้รับประโยชน์ในคำสิทธินั้น ภาษีที่จัดเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ ๕ ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น
๔. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าในรูปใดที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อ
การจำหน่ายจ่ายโอนหรือการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ สิทธิบัตร
เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้
อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสมเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม
การพาณิชย์ หรือวิทยาศาสตร์ และรวมทั้งการจ่ายไม่ว่าในรูปใดในส่วนที่เกี่ยวกับฟิล์มภาพยนตร์ และงานบนแผ่นฟิล์ม
หรือวีดิโอเทปสำหรับใช้กับโทรทัศน์

๕. บทบัญญัติของวรรค ๑, ๒ และ ๓ จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับประโยชน์จากคำสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้น เกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการบริการส่วนบุคคลอิสระในรัฐอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ ๘ หรือข้อ ๑๔ บังคับแล้วแต่กรณี

๖. จะถือว่าคำสิทธิเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์กรการบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายคำสิทธิไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่ต้องจ่ายคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีนี้ให้ถือว่าคำสิทธิเช่นว่านั้นเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๗. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น คำสิทธิที่จ่าย เมื่อคำนี้ถึงการใช้ สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นผลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังเท่านั้น ในกรณีเช่นว่านี้ ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นจะยังคงถูกเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนี้ถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควร

ข้อ ๑๓

ผลได้จากทุน

๑. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายจ่ายโอนอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. ผลได้จากการจำหน่ายจ่ายโอนอสังหาริมทรัพย์อันประกอบเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรืออสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อ

2. The provisions of paragraph 1 shall not apply to remuneration or profits, salaries, wages and similar income derived from activities performed in a Contracting State by entertainers and athletes if the visit to that Contracting State is, wholly or substantially, supported by public funds of the other Contracting State, including any political subdivision, local authority or statutory body thereof.

3. Notwithstanding the provisions of Article VII, where the activities mentioned in paragraph 1 are provided in a Contracting State by an enterprise of the other Contracting State the profits derived from providing these activities by such an enterprise may be taxed in the first-mentioned State unless the enterprise is wholly or substantially supported by the public funds of the other State, including any political subdivision, local authority or statutory body thereof, in connection with the provision of such activities.

4. Where income in respect of personal activities exercised by an entertainer or athlete in his capacity as such accrues not to that entertainer or athlete himself but to another person, that income may, notwithstanding the provisions of Articles VII, XIV and XV, be taxed in the Contracting State in which the activities of the entertainer or athlete are exercised.

ARTICLE XVIII

Pensions

1. Pensions and other similar remuneration, whether they consist of periodic or non-periodic payments, for past employment, arising in a Contracting State and paid to a resident of the other Contracting State shall be taxable only in the first-mentioned State.

2. For the purpose of paragraph 1 such remuneration for past employment shall be deemed to arise in a Contracting State if the payer is that State itself, a political subdivision, a local authority or a resident of that State. Where, however, the person paying such income, whether he is a resident of a Contracting State or not, has in a Contracting State a permanent establishment, and such income is borne by such permanent establishment, then such income shall be deemed to arise in the Contracting State in which the permanent establishment is situated.

ARTICLE XIX

Government Service

1. (a) Remuneration, other than a pension, paid by a Contracting State or a political subdivision or a local authority thereof to an individual in respect of services rendered to that State or subdivision or authority shall be taxable only in that State.
- (b) However, such remuneration shall be taxable

สัญญาอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตาม เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการวิชาชีพ เช่นว่านั้นหรือกิจกรรมที่มีลักษณะเป็นอิสระอื่นที่กระทำขึ้นในอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ ซึ่งรวมกันแล้วเกิน ๙๐ วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง หรือ
- (ข) ผู้รับมีฐานประกอบการประจำอยู่เสมอในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
- (ค) เงินได้นั้นตกเป็นภาระของวิสาหกิจหรือสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ในกรณีเช่นว่านั้น รัฐอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้เฉพาะเงินได้ที่อาจถือโดยสมเหตุสมผลว่าเป็นของกิจกรรมเหล่านั้น

๒. คำว่า "บริการวิชาชีพ" รวมถึง โดยเฉพาะ กิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ ๑๔

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

๑. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ ๑๖, ๑๘ และ ๑๙ เงินเดือน ค่าจ้างและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำงาน จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าการทำงานนั้นจะกระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าหากมีการทำงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการทำงานนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

๒. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในวรรค ๑ ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ เนื่องจากการทำงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ ระยะเวลาซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน ๑๘๓ วัน ในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง และ
- (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนที่มีได้ตก เป็นภาวะของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติดังกล่าวข้างต้นของข้อนี้ ค่าตอบแทนเนื่องจากการทำงานในเรือเดินทะเล หรืออากาศยานที่ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ ๑๖

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการและเงินที่ชำระอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการ หรือในหน่วยงานที่คล้ายคลึงกันของบริษัทซึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ ๑๗

นักแสดงและนักกีฬา

๑. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๑๔ และ ๑๕ เงินได้ที่นักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ และนักดนตรีได้รับ และที่นักกีฬาได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตน เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งได้มีการแสดงกิจกรรมเหล่านั้น

๒. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับค่าตอบแทน หรือ กำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกันที่นักแสดงและนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญา หากการมาเยือนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายใด ๆ ของอีกรัฐหนึ่งนั้น

๓. โดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ ๗ ในกรณีที่เกิดกิจกรรมต่าง ๆ ดังกล่าวในวรรค ๑ ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนทั้งหมดหรือส่วนใหญ่จาก เงินทุนสาธารณะของอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายใด ๆ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการจัดให้มีกิจกรรมดังกล่าว

๔. ในกรณีที่เงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬาในฐานะเช่นว่านั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาเอง แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้น ๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำโดยไม่คำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ ๗, ๑๔ และ ๑๕

ข้อ ๑๔

เงินบำนาญ

๑. เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้สำหรับการทำงานในอดีตไม่ว่าจะเป็นการจ่ายเป็นงวดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

๒. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค ๑ ค่าตอบแทนการทำงานในอดีตเช่นว่านั้นจะถือว่า เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่บุคคลผู้จ่ายเงินได้เช่นว่านั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้นหรือไม่ มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และเงินได้นั้นได้ตกเป็นการระงับสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น จะถือว่าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

ข้อ ๑๕

งานรัฐบาล

๑. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้นหรือส่วนราชการ หรือองค์การนั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (ข) อย่างไรก็ตาม จะเก็บภาษีค่าตอบแทนดังกล่าวได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าบริการนั้นมีขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาเป็นผู้อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง
- (๑) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(๒) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อมุ่งประสงค์ในการให้บริการนั้น

๒๐. บทบัญญัติของวรรค ๑ จะไม่ใช้บังคับกับคำตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ ๒๐

นักศึกษา

เงินที่จ่ายให้นักศึกษา ผู้ฝึกงาน หรือผู้ฝึกงานทางธุรกิจ ผู้ซึ่งเป็นหรือวันก่อนหน้ามาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้น เพียงเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาหรือการฝึกอบรม เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษาหรือการอบรม จะไม่ถูกเก็บภาษีในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่าเงินที่จ่ายนั้น เกิดจากแหล่งนอกรัฐนั้น

ข้อ ๒๑

เงินได้อื่น ๆ

๑. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค ๒ บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น เท่านั้น

๒. อย่างไรก็ตาม ถ้าเงินได้เช่นว่านั้นได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐที่เงินได้นั้นเกิดขึ้น และตามกฎหมายของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในการที่เงินได้จากมรดก หรือทรัสต์ ซึ่งได้มาจากแหล่งในประเทศแคนาดา โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งเป็นเจ้าของผลประโยชน์เงินได้นั้น ภาษีที่จัดเก็บในประเทศแคนาดาจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนเงินได้ทั้งหมด

บทที่ ๔

วิธีการป้องกันการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ ๒๒

การจัดจัดการเก็บภาษีซ้อน

ในการนี้ของประเทศแคนาดา ให้หลักการเบื้องต้นเกี่ยวกับภาษีซ้อนดังต่อไปนี้

- (ก) ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติที่มีอยู่ของกฎหมายของประเทศแคนาดาเกี่ยวกับการหักจากภาษีที่ต้องชำระในประเทศแคนาดาด้วยภาษีที่จ่ายนอกอาณาเขตของประเทศแคนาดา และภายใต้การแก้ไขบทบัญญัติเหล่านั้นในภายหลัง ซึ่งจะไม่กระทบกระเทือนต่อหลักการทั่วไปในที่นี่ และเว้นแต่ว่าตามกฎหมายของประเทศแคนาดาที่กำหนดการหักหรือการผ่อนผันไว้มากกว่า ให้หักภาษีที่ต้องชำระในประเทศไทยที่เก็บจากกำไร เงินได้ หรือผลได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยได้จากภาษีแคนาดาที่จ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับกำไร เงินได้ หรือผลได้เช่นว่านั้น
- (ข) ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติที่มีอยู่ของกฎหมายของประเทศแคนาดาเกี่ยวกับการกำหนดจำนวนส่วนเกินที่ได้รับยกเว้นของกิจการร่วมกับต่างประเทศ และภายใต้การแก้ไขบทบัญญัติเหล่านั้นในภายหลังซึ่งไม่กระทบกระเทือนต่อหลักการทั่วไปในที่นี่ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการคำนวณภาษีแคนาดา ในการคำนวณเงินได้ที่ต้องเสียภาษีของบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดา จะยอมให้หักเงินปันผลใดที่บริษัทรับจากส่วนเกินที่ได้รับยกเว้นของกิจการร่วมกับต่างประเทศที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

ในกรณีของประเทศไทย ให้หลักเรื่องการเก็บภาษีซ้อนดังต่อไปนี้

จำนวนเงินภาษีที่ต้องชำระในประเทศแคนาดา ภายใต้กฎหมายของแคนาดาและตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ไม่ว่าจะชำระโดยตรงหรือโดยถูกหักไว้โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งต่าง ๆ ภายในประเทศแคนาดา ซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศแคนาดา จะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระสำหรับเงินได้นั้น แต่ต้องเป็นจำนวนที่ไม่เกินกว่าสัดส่วนของภาษีไทยซึ่งเกิดจากเงินได้เช่นว่านั้นต่อเงินได้ทั้งหมดที่ต้องเสียภาษีไทย เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดเงินได้ทั้งหมดนี้ จะไม่คำนึงถึงผลขาดทุนที่เกิดขึ้นในประเทศใด

๓. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรค ๑ (ก) คำว่า "ภาษีที่ต้องชำระในประเทศไทย" ให้ถือว่ารวมถึงจำนวนใด ๆ ที่ควรจะต้องชำระเป็นภาษีไทยสำหรับปีใด ๆ แต่ไม่ได้ชำระเพราะได้รับยกเว้นหรือลดภาษีเพื่อมุ่งส่งเสริมพัฒนาการทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์ วิทยาศาสตร์ การศึกษา หรือการพัฒนาอื่นในประเทศไทย สำหรับปีนั้นหรือส่วนใดของปีนั้นตาม

- (ก) บทบัญญัติของกฎหมายจูงใจพิเศษ ซึ่งมีขึ้นเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศไทยตราแก่ที่บทบัญญัติดังกล่าวยังใช้บังคับ และมีได้แก้ไขตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญาฯ หรือได้มีการแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัติดังกล่าว หรือ
- (ข) บทบัญญัติอื่นใด ซึ่งอาจบัญญัติขึ้นในภายหลัง เพื่อยกเว้นหรือลดภาษีซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองได้ตกลงยอมรับว่ามีลักษณะคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ถ้าบทบัญญัติดังกล่าวมิได้มีการแก้ไขหลังจากนั้นหรือได้มีการแก้ไขเพียงเล็กน้อยโดยมิได้มีผลกระทบต่อลักษณะทั่วไปของบทบัญญัติดังกล่าว

โดยมีเงื่อนไขว่าภาษีแคนคราจะไม่ได้รับการผ่อนผันตามวรรคนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากแหล่งใด ๆ ถ้าเงินได้นั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลาซึ่งเริ่มต้นเก็บสลิป หลังจากได้มีการยอมให้ยกเว้นหรือลดภาษีไทยในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้เหล่านั้น เป็นครั้งแรก

โดยมีเงื่อนไขอีกว่าการหักใด ๆ จากภาษีแคนครา ที่ให้ตามบทบัญญัติของวรรคนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผล หรือดอกเบี้ย ที่จ่ายให้กับบุคคลธรรมดาจะต้องไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนทั้งสิ้น และในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายให้กับบริษัท นอกเหนือจากบริษัทที่กล่าวถึงในวรรค ๓ ของข้อ ๑๐ หรือในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายให้กับบริษัทจะต้องไม่เกินร้อยละ ๒๐ ของจำนวนทั้งสิ้น

๔. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ถ้าไร เงินได้ หรือผลได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งซึ่งถูกเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามอนุสัญญาฯ นี้ถือว่าเป็นที่เกิดขึ้นจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

บทที่ ๔

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ ๒๓

การไม่เลือกปฏิบัติ

๑. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับภาษะนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณ์เดียวกัน

๒. ภาศึที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาศึที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งที่มีระลอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

๓. ไม่มีข้อความใดในข้อนี้ที่จะแปลความเป็นการผูกพันรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลคหย่อนส่วนบุคคล การม่อนดินและการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาศึ เนื่องจากมีสถานะเป็นพลเมืองหรือความรับผิดชอบต่อครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

๔. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่คนเดียวหรือหลายคนในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกให้เสียภาศึใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาศึและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่คนเดียวหรือหลายคนในรัฐที่สามเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมด หรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

๕. ในข้อนี้ คำว่า "ภาศึ" หมายถึง ภาศึซึ่งเป็น เรื่องของอนุสัญญา

ข้อ ๒๔

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

๑. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาศึโดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ บุคคลนั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ โดยไม่คำนึงถึงทางแก้ไขที่มีอยู่ในกฎหมายภายในของรัฐทั้งสอง เป็นลายลักษณ์อักษรระบุเหตุผลของการเรียกร้องให้มีการทบทวนการเก็บภาศึเช่นว่านั้น เพื่อให้ได้รับการพิจารณา การยื่นเรื่องดังกล่าวจะต้องกระทำภายในสองปีนับจากที่ได้รับแจ้งครั้งแรกถึงการกระทำที่ก่อให้เกิดภาศึอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

๒. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามที่กล่าวถึงในวรรค ๑ ว่ามีเหตุผลควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้พยายามแก้ไขกรณีนั้นโดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเว้นการเก็บภาศึอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้

๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นจากกรณีความหรือการใช้อุสัญญานี้โดยความตกลงร่วมกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจปรึกษาหารือร่วมกัน เพื่อพยายามคลงกันใน

(ก) การแบ่งปันผลกำไรในแบบเดียวกันให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และสถานประกอบการถาวรของตนซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) การแบ่งปันเงินได้ในแบบเดียวกันระหว่างผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และบุคคลในเครือเกี่ยวกับความที่ได้กล่าวไว้ในข้อ ๔

๔. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจปรึกษาหารือกันเพื่อขจัดภาวะเก็บภาษีซ้อนในกรณีที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้

ข้อ ๒๔

การแลกเปลี่ยนข้อสนทน

๑. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนทนาอันจำเป็นแก่การปฏิบัติภาระตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ หรือของกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ เกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้เท่าที่การเก็บภาษีตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญา การแลกเปลี่ยนข้อสนทนาจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ ๑ ข้อสนทนาใด ๆ ที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนทนาที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์กรฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บ การบังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือการวินิจฉัยคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะใช้ข้อสนทนาเพียงเพื่อจุดประสงค์เช่นว่านั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนทนาในกระบวนการพิจารณาในศาลโดยเปิดเผย หรือคำวินิจฉัยของศาล

๒. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความบทบัญญัติของวรรค ๑ เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับรัฐผู้ทำสัญญาให้

(ก) ทำนิติมาตรการทางภาษีโดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

- (ข) ให้ข้อมูล เทคโนโลยีอาจจัดทำได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารโดยปกติของ รัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (ค) ให้ข้อมูล เทคโนโลยีจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือความลับทางวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อมูล เทคโนโลยี ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี

ข้อ ๒๖

ตัวแทนทางทูตและเจ้าหน้าที่กงสุล

- ๑. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะกระทบกระเทือนต่อ เอกสิทธิ์ทางการรักษาของตัวแทนทางทูต หรือเจ้าหน้าที่กงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย
- ๒. โดยไม่ต้องคำนึงถึงข้อ ๔ บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นบุคคลในคณะทูต สถานกงสุล หรือคณะทูตถาวรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรืออยู่ในรัฐที่สามเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ให้ถือว่าเป็นผู้มีส่วนที่อยู่ของรัฐผู้ส่ง ถ้าบุคคลนั้นอยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในรัฐผู้ส่งนั้นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีจากเงินได้ทั้งหมดของตน เช่นเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่คนอื่น ๆ ในรัฐผู้ส่งนั้น
- ๓. อนุสัญญานี้จะไม่ใช่บังคับกับองค์การระหว่างประเทศ องค์การขององค์การระหว่างประเทศ หรือเจ้าหน้าที่ขององค์การระหว่างประเทศ และกับบุคคลซึ่งเป็นบุคคลในคณะทูต สถานกงสุล หรือคณะทูตถาวรของรัฐที่สาม ซึ่งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและไม่อยู่ในบังคับข้อผูกพันเดียวกันในรัฐใดรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีจากเงินได้ทั้งหมดเช่นเดียวกับผู้มีถิ่นที่อยู่คนอื่น ๆ ในรัฐนั้น

ข้อ ๒๗

กฎบริษัทเอสที

- ๑. บทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะไม่แปลความเป็นการจำกัดในวิธีใด ๆ การละเว้น การยกเว้น การหัก เคจคิด หรือการลดหย่อนอื่น ๆ ในปัจจุบันหรือภายหลังที่ได้

- (ง) โดยกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ในการกำหนดการจัดเก็บภาษีโดยรัฐนั้น หรือ
- (ข) โดยความตกลงที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจัดทำ

- ๒. ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญาจะแปลความเป็นการป้องกันมิให้ประเทศแคนาดาเก็บภาษีจากจำนวนที่รวมเข้าไว้ในเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศแคนาดา ตามมาตรา ๕๑ ของกฎหมายภาษีเงินได้ของประเทศแคนาดา
- ๓. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองอาจติดต่อระหว่างกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้อนุสัญญานี้

บทที่ ๖

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ ๒๘

การเริ่มใช้บังคับ

- ๑. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบันและจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันโดยเร็วเท่าที่จะทำได้
- ๒. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในประเทศแคนาดา
 - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ๗ แห่งที่เกิดในจำนวนที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และ
 - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีแคนาดาขึ้นสำหรับภาษีที่เริ่มต้น ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร
 - (ข) ในประเทศไทย
 - (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ๗ ที่จ่ายในจำนวนที่ได้จ่าย ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม ในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และ
 - (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น สำหรับภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ ๒๙

การใช้

อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาหรือรัฐใด อาจบอกเลิกอนุสัญญา
นี้ได้โดยแจ้ง เป็นลายลักษณ์อักษรให้รัฐผู้ทำสัญญาซึ่งรัฐหนึ่งทราบโดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ ๓๐ มิถุนายน
ของปีปฏิทินใด ๆ ภายหลังจากปีที่อนุสัญญานี้เริ่มใช้บังคับ ในกรณีเช่นว่านั้นอนุสัญญาจะสิ้นสุดการ
มีผลบังคับใช้

(ก) ในประเทศแคนาดา

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ แหล่งที่เกิด ในจำนวนที่ได้จ่ายหรือได้
เครดิตให้แก่ผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทิน
ต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งนั้น และ
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีแคนาดาอื่น สำหรับปีภาษีที่เริ่ม ในหรือหลังวันแรก
ของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งนั้น

(ข) ในประเทศไทย

- (๑) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายในจำนวนที่จ่าย ในหรือหลังวันแรก
ของเดือนมกราคม ในปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการแจ้งนั้น และ
- (๒) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น สำหรับปีภาษีหรือระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้น
ในหรือหลังวันแรกของ เดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไป ถัดจากปีที่มีการ
แจ้งนั้น

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
จากรัฐบาลแต่ละฝ่าย ได้ลงนามสนธิสัญญานี้

ทำ ณ กรุงออตตาวา เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน คริสต์ศักราช ๑๙๘๔
คู่กันเป็นสองฉบับ เป็นภาษาฝรั่งเศส อังกฤษ และไทย แต่ละภาษาถูกต้องเท่าเทียมกัน

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned duly
authorized thereto by their respective Governments, have
signed this Convention.

DONE IN duplicate at Ottawa, this *11th*
day of *April* 1984 in the English, French and
Thai languages, each version being equally authentic.

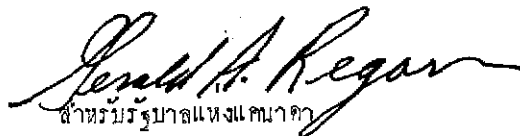
EN FOI DE QUOI, les soussignés, dûment autorisés
à cet effet par leur Gouvernements respectifs, ont signé
la présente Convention.

FAIT en double exemplaire à Ottawa, ce *11ème* jour
d' *avril* 1984 dans les langues française,
anglaise et thaïe, chaque version faisant également foi.

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

For the Government of the
Kingdom of Thailand
Pour le Gouvernement du
Royaume du Thaïlande

สำหรับรัฐบาลแห่งแคนาดา

For the Government of Canada
Pour le Gouvernement du Canada

บันทึกการ แลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ให้พบกันในวันนี้เพื่อ แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารอนุสัญญา
ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับแคนาดาเพื่อการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกัน
การเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ลงนาม ณ กรุงออตตาวา
เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๘๔

ให้มีการ แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารอนุสัญญาในวันนี้ภายหลังจากที่ให้มีการ
ตรวจสอบความถูกต้องของสัตยาบันสารแล้ว

เพื่อ เป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ลงนามในบันทึกการ แลกเปลี่ยน
สัตยาบันสารฉบับนี้

ท้าววิงสุวณูรมย์ กรุงเทพมหานคร คู่กันเป็นสองฉบับ เป็นภาษาไทย
อังกฤษ และฝรั่งเศส เมื่อวันที่สิบหก กรกฎาคม พุทธศักราชสองพันห้าร้อยยี่สิบแปด
(ตรงกับคริสต์ศักราช ๑๙๘๕)

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

พลเอก

(สีทธิ เศวตศิลา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำหรับรัฐบาลแห่งแคนาดา

ทนาย

(โจ กลีแก)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ประกาศ

ใช้อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศแคนาดา
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า

โดยที่อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศแคนาดา เพื่อการ
เว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ซึ่งได้
ลงนามกันเมื่อวันที่ 11 เมษายน 2527 มีบทบัญญัติในข้อ 28 วรรค 1 ว่า อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบัน
และจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันโดยเร็วเท่าที่จะทำได้ และวรรค 2 บัญญัติว่า อนุสัญญานี้จะเริ่ม
ใช้บังคับเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ

ก) ในประเทศไทย

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายในจำนวนที่ได้จ่ายในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม
ในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และ

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลัง
วันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข) ในประเทศแคนาดา

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ แหล่งที่เกิดในจำนวนที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตให้แก่ผู้
ไม่มีถิ่นที่อยู่ ในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร และ

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีแคนาดาอื่นสำหรับปีภาษีที่เริ่มต้น ในหรือหลังวันแรกของเดือน
มกราคมในปีปฏิทินที่ได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

และโดยที่รัฐบาลของทั้งสองฝ่ายได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2528
ฉะนั้น อนุสัญญานี้จึงเริ่มใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 16 กรกฎาคม 2528 และให้มีผลใช้บังคับ

ก) ในประเทศไทย

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่ายในจำนวนที่ได้จ่ายในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2528
และ

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลัง
วันที่ 1 มกราคม 2528

ข) ในประเทศแคนาดา

(1) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หักไว้ ณ แหล่งที่เกิดในจำนวนที่ได้จ่ายหรือได้เครดิตให้แก่ผู้
ไม่มีถิ่นที่อยู่ ในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2528 และ

(2) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีแคนาดาอื่นสำหรับปีภาษีที่เริ่มต้น ในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2528 .
ประกาศ ณ วันที่ 3 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2528 เป็นปีที่ 40 ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป.ดิถสุตานนท์

นายกรัฐมนตรี